

фолклористъ не трѣба да се задоволява само съ проучването разнитѣ ни нарѣчия и носии. Гнѣздата на чисто българското население се разрѣдиха; локализирани до тогава прѣдания се прѣнесоха надалечъ, смѣсиха се съ други и сблѣскани по между си подъ общия трепетъ на залисъ и самозабрава, внесоха оня хаосъ въ нашия фолклоръ, какъвто личи и до днесъ. Срѣдновековната ни номенклатура се разглоби, размѣси или затри. Едни и сѣщи имена на нѣколко заселища срѣщаме по 4-тѣхъ края на П-ва и даже вѣнъ отъ него: въ М. Азия, о-витѣ, Ромжния, Унгария и южна Русия. Турцитѣ проникнаха и въ най-загѣтанитѣ кѣтове на страната ни. Татари албанци, власи и гърци прошариха покрайнинитѣ ни край самото сърдце на България. Въпросътъ е много важенъ и иска обстойно разглеждане. Той влиза и въ етничния въпросъ на Македония, дѣто масово българско население е било изселвано отъ тамъ. Нашитѣ публицисти по македонския въпросъ, вмѣсто да си хабятъ врѣмето съ словоохотливи излияния, по-добрѣ щѣха да направятъ да изчерпятъ всичко писано отъ чужди писатели и пжтешественици, като почнемъ отъ 1679 г., та до днесъ. Въ тѣхъ се намиратъ — силни и неоспорими аргументи за българската кауза. По-голѣмата частъ отъ българскитѣ македонци до прѣди вѣкъ се наричаха отъ турцитѣ арнаути. Така се наричаха и дебралийскитѣ занаятчи въ Сливенъ дори и слѣдъ освобождението. Приказва се за прѣселени въ Австрия албанци (арнаути) отъ между Родопитѣ и Срѣдния Балканъ, когато тѣ сж българи прѣселени въ тоя край отъ самата Македония. Такова е и началото на Брацигово. Пукевилъ правя за обратно движение, въ което прѣселени отъ Балкана къмъ костурско и янинско чисти българи се прѣкоросватъ по-послѣ „арнаути“. Споменуванитѣ въ о-въ Кипъръ множество българи прѣзъ края на XIV-я вѣкъ ще сж прѣселени отъ Македония. Голѣма частъ отъ българското население се затрива по островитѣ и М. Азия. За прѣселванията въ Епиръ ср. Hist. politica et patriarchica, p. 264; албанскиятъ елементъ бѣше измѣстенъ чакъ до Термопилитѣ. За избѣгването на загоритѣ въ Спатасъ, ср. ib. 234. При междуособицитѣ въ Кефалония (1400 г.) се срѣща вавилонскиятъ терминъ: сѣрбо-албани-българо-власи (6 Σερβο-α-